

บทนำ

คนมากมายนับพันชีวิตในชุดสูทสีดำเนื่องจากไว้ทุกข์ยืนเป็นแถวหน้ากระดานเรียงกันเป็นดับ ต่างจับจ้องไปยังผู้ซึ่งมีหน้าที่ถือสารที่เขียนไว้ก่อนตายของ 'เจ้าพ่อเอี้ย สามานย์' หัวหน้าแก๊งมังกรแดงผู้ลวงลับหรือที่เรียกกันติดปากว่า 'ลูกพี่' อย่างตั้งอกตั้งใจ

"นี่คือสารฉบับสังลา ก่อนที่ลูกพี่ของพวกเขาจะสิ้นใจ ท่านได้มองการณ์ไกลแล้วว่าหากเกิดอะไรขึ้นกับชีวิต... จำต้องมีผู้สืบทอดตำแหน่งแทนท่าน ดั่งเนื้อความในสารฉบับนี้ซึ่งกล่าวไว้ว่า..."

"..."

"เนื่องจากเราทำความชั่วเอาไว้มาก และไม่รู้ว่่าหลังจากเขียนสารฉบับนี้ขึ้นมาแล้วเราจะตายเมื่อใด ก่อนจะถึงวันนั้นจึงตัดสินใจไปบริจาคหัวใจเพื่อหวังให้เป็นบุญกุศลส่งเราขึ้นสวรรค์"

เปาะเปะ เปาะเปะ เปาะเปะ เสียงปรบมือเปาะเปะอย่างปิติยินดีดังขึ้นทั่วทั้งบริเวณ

"แต่เรายังไม่มื่ทหายทไว้สืบทอดบัลลังก์ ดั่งนั้น! หลังจากที่เราตายจากไป... ขอให้ทุกคนออกตามหาเจ้าของร่างกายที่ครอบครองหัวใจของเรา แล้วนำตัวคนคนนั้นกลับมาสืบทอดตำแหน่งแทนเรา มรดกทั้งหมด

ที่หามาได้ ไม่ว่าจะเป็นค่าไถ่ ค่าคุ้มครอง ค่าวินมอเตอร์ไซด์ ฯลฯ ซึ่งเป็นเงินเก็บรวบรวม พันทกว่าล้าน รวมทั้งลูกน้องของเราทุกคนจะต้องตกเป็นของผู้ที่ได้รับบริจาคหัวใจจากเราไปโดยไม่มีข้อแม้ ทุกคนต้องสาบานต่อหน้าสารฉบับนี้ว่า...หากผู้ใดคิดคดทรยศ มันผู้นั้นต้องตาย!"

ลูกน้องลำดับที่สี่ร้อยเจ็ดสิบแปดซึ่งยืนอยู่ไกลลิบๆ หัวล้านมันเลียนมีดีแค่สูทที่เพิ่งไปสั่งตัดจากพายุหูดเท่านั้น ยกมือขึ้นถามอย่างสงสัยสุดขีด

"แล้วถ้าเกิดผู้ที่ได้รับบริจาคหัวใจจากลูกพี่ไม่ยอมรับข้อเสนอเหล่านั้นล่ะครับ"

"ลูกพี่เขียน ป.ล. ไว้ที่มุมซองว่า...หากผู้ที่ได้รับบริจาคหัวใจจากเราไม่ยอมรับตำแหน่งแทน ให้จับตัวคนคนนั้นมากรีดอกแล้วควักหัวใจของเรากลับคืนมา! ทั้งหมดทราบไม่ทราบ!!"

"ทราบ!!"

คนมากมายนับพันชีวิตต่างตอบพร้อมเพรียงกันโดยมิได้นัดหมาย ผู้ซึ่งมีหน้าที่ถือสารยังคงอ่านเนื้อความในสารฉบับนี้ต่อไป

"ดังนั้นทุกคนต้องคอยดูแลผู้ที่ได้รับบริจาคหัวใจจากเราเป็นอย่างดี ต้องทำให้คนคนนั้นเข้มแข็งพอที่จะต่อกรกับแก๊งมังกรดำ และขอให้ทุกคนปฏิบัติตามด้วยการสาบานว่าจะซื่อสัตย์ภักดีกับคนคนนั้นทั้งหมดทราบไม่ทราบ!!"

"ทราบ!!"

ผู้ซึ่งมีหน้าที่ถือสารพับสารเก็บเข้ากระเป๋าเสื้อนอกราคาเหยียบสามหมื่นอย่างเรียบร้อย ก่อนจะสั่งการด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

"เลิกโคกเครั้กับการจากไปของเจ้าพ่อเอี้ย!! แล้วออกตามหาผู้ที่ได้รับบริจาคหัวใจจากลูกพี่เดี๋ยวนี้ ทั้งหมดทราบไม่ทราบ!!"

"ทราบ!!"

ลูกน้องลำดับที่เก้าร้อยสิบสองซึ่งยืนอยู่ไกลลิบๆ เอามากๆ ยกมือขึ้น หน้าตาเขาเหมือนพ่อแม่ไม่เต็มใจให้เกิด ประหนึ่งว่าโดนสะกดอาก้ากระเด็นใส่ตอนคลอดออกมา ก่อนจะถามอย่างสงสัยสุดกำลัง

"อยากทราบว่า...คนคนนั้นมีลักษณะอย่างไร และพวกเราจะตามหาได้ที่ไหน ไม่ทราบว่าได้เบาะแสดตรงจุดนี้มาบ้างหรือยังครับ"

"เราได้สืบหาผู้ที่ได้รับบริจาคหัวใจจากลูกพี่เรียนร้อยแล้ว... พบที่อยู่แน่ชัด รวมทั้งลักษณะสำคัญของคนคนนั้นด้วย"

คนมากมายนับพันชีวิตต่างพากันเงิบเหมือนลิ่มหายใจ

"เธอมีนัยน์ตาสีฟ้า"

"เธอ? แสดงว่าเป็นผู้หญิงใช่ไหมครับ แล้วเป็นชาวต่างชาติหรือเปล่าครับ"

ผู้ซึ่งมีหน้าที่ถือสารยิ้มอย่างชอบใจกับคำถามของลูกน้องลำดับที่เก้าร้อยสิบสอง เนื่องจากรู้สึกว่าเขาเป็นคนละเอียดรอบคอบในการจัดเก็บข้อมูล

"ใช่...เธอเป็นคนไทยที่มีนัยน์ตาสีฟ้า!!"

1

เชียวเหล่งนี่

"ฮูลัลลัลลาลู ฮูลัลลัลลาลู ฮูลัลลัลลาลู~"

"_ _ _"

"ฮูลัลลัลลาลู ฮูลัลลัลลาลู ฮูลัลลัลลาลู~"

"ผู้ฮูลัลลัลลาลูเข้าสิงแกเธอะ ร้องเป็นบ้าไปได้กับอ๊แค้ได้กลับมาเรียนวันแรก"

"ลองมาป่วยแล้วหยุดเรียนนานนานแบบฉันลี จะได้ว่าวันแรกของการทำงานได้กลับมาเรียนมันสดชื่นแค่ไหน"

"อ้อเธอ"

ระหว่างเดินทางกลับบ้าน อันที่จริงนี่ไม่ใช่การเปิดเทอมวันแรกของคนอื่น แต่มันคือการเปิดเทอมวันแรกของฉันเอง ทำไมนะเธอ อันเนื่องมาจากแ่ว... ไมลี เราห้ามทำภาษาเพี้ยนเพราะจะถือได้ว่าไม่อนุรักษ์ภาษาไทยให้ตั้งงาม เอาใหม่... อันเนื่องมาจากว่า...ฉันเพิ่งจะหายป่วยจาก

การผ่าตัดใหญ่ซึ่งต้องใช้เวลาพักฟื้นนานเกือบปีว่าจะหายเป็นปกติดีเหมือนคนทั่วๆ ไป ตั้งแต่วันนี้จึงเป็นการมาโรงเรียนวันแรกของฉัน

ฉันมีนามว่า 'ป๊อกกี้' ตอนนี้อยู่ชั้น ม.5 อยู่ในวัยที่กำลังแสบเลยทีเดียว และแม้ว่าตัวเองจะเคยป่วย แต่ไม่ได้หมายความว่าฉันจะอ่อนแอหรืออ่อนหวานเหมือนนางเอกนิยายเรื่องอื่นๆ เพราะกิจกรรมยามว่างของฉันน่าจะชอบเล่นกีฬาของพวกผู้ชาย อาทิเช่น ต่อยมวย เตะบอล เล่นบาส เป่ากบ ตบเซียด ฯลฯ (หมดซึ่งภาพลักษณ์นางเอก) ยิ่งตอนหายป่วยยิ่งลัลล้ามากกว่าเดิมเป็นหนึ่งในร้อยล้านเท่า ^o^ อยากขอบคุณครอบครัวเจ้าของหัวใจที่บริจาคให้ฉันจริงๆ เล้ยยย

"ทางโรงพยาบาลเขาบอกหรือเปล่าว่าแก้ไข้ได้รับบริจาคหัวใจมาจากใคร อะไร ยังไง"

'มะนาวหวาน' เพื่อนซี้บ้านติดกันของฉันถามขึ้นอย่างอยากรู้ หรือพูดกันตามตรงคือ...มันอยากรู้ทุกเรื่อง -*-

"(><)(><) ทางโรงพยาบาลไม่บอกอะไรเลย ปิดบังข้อมูลทุกอย่าง อยากจะขอบคุณครอบครัวเจ้าของหัวใจเหมือนกันแต่ฉันไม่สามารถทำอะไรได้เลย"

"ทำไมว่า โรงพยาบาลใจดำเนอะ"

"คงกลัวว่าครอบครัวเจ้าของหัวใจจะมาหาผลประโยชน์จากฉันกระมัง แต่ต่อให้พวกเขาอยากได้ผลประโยชน์อะไร ฉันก็คงไม่มีจะให้หรอก" ฉันพูดอย่างเคร่งครัด

"ทำไมล่ะ"

"แค่ฉันป่วยเข้าโรงพยาบาลพ่อก็หมดคำรักษาไปเหยียบล้านแล้ว ไหนจะค่าหยูกยาหลังจากการผ่าตัดอีกล่ะ บ้านฉันเชื่อว่าจจะรวยนะเพี้ย"

"จริงอยู่ แอบอยากรู้จังแะสะว่าใครเป็นเจ้าของหัวใจ...เอ๊ะ? (o_o)"

ไอ้มะนาวเพื่อนซี้ที่ดีที่สุด ก็หันไปมองอะไรบางอย่างด้วยความสงสัย ทำให้ฉันต้องหันมองตาม

"มีอะไรหรือ"

"รู้สึกเหมือนมีคนกำลังแอบตามพวกเราอยู่เลยนะแก"

"นี่แกก็รู้สึกเหรื่อ"

"อ้าว นี่แกรู้สึกตั้งนานแต่ไม่ยอมบอกเรอะ ทำไมไม่บอกพะ"

ประโยคหลังที่เพื่อนซี้เอ่ยแทบจะเรียกว่ากระซิบ ฉันทเลยต้องกระซิบตามมันด้วย

"ก็...ซุบซิบๆ"

"ไม่ได้ยินเพียยย! จะกระซิบก็ควรให้ฉันรู้เรื่อง"

"ก็ตั้งใจจะชวนแกหนีอยู่เนี่ยยย!!"

หลังจากที่ตะโกนเสียงดังอย่างประชิดเพื่อนซี้ ฉันได้ยินเสียงฝีเท้าจำนวนมากกำลังวิ่งเข้ามารายล้อมคนที่สวยที่สุดในเรื่อง (ฉันเองค่า) ทันที อะไรกันเนี่ย...นี่กว่าตามมาแค่คนเดียว แต่นี่มัน...สิบแปดล้านคนนน!! (อยากให้ดูเยอะมากๆ อะ)

"แกตะโกนเสียงดังทำไมเนี่ย โผล่ออกมาทั้งหมดเลยเห็นมัย...พวกเขาเหมือนใจเรเลยอะแก"

"พวกเราไม่ใช่ใจเร แต่พวกเราเป็นนักเลง"

"เขาตอบแกแล้วเห็นมัย ใจกับนักเลงมันต่างกันมาก" ฉันทพูดเสริม

"TTATT TTOTT"

"ว้ากกกกกกกกกก"

"ว้ากกกกกกกกกก"

ฉันกับเพื่อนซี้ร้องเสียงดังพร้อมกันอย่างมิได้นัดหมาย พร้อมกับเขวี้ยงกระเป๋ใส่คนที่ยืนใกล้ที่สุดอย่างแรง ก่อนจะพากันวิ่งแจ้นออกมาตามช่องว่างที่พอจะหนีได้ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน พอฉันแข็งแรงปึบก็ได้ ออกกำลังกายปั๊บเลยเหรื่อเนี่ย TAT

"พวกเรา จับคนที่มีตาสีฟ้าเอาไว้"

หา...จับคนที่มีตาสีฟ้าอย่างนั้นเหรื่อ!! ฉันวิ่งเร็วราวกับว่าทำควายหายที่กลางทุ่งมหาสารคาม พวกเขาจะจับตัวฉันทำไมนะ เอ๊ะ หรือพอฉันกู้เงินนอกระบบ ใ้อ้ว...ไม่นะ พ่อนี้มีบุญคุณอันใหญ่หลวง พ่อเผ้าหวงห่วงลูกแต่หลังเมื่อยังนอนเปล... ซาบซึ้ง TTATT

ไม่...อย่าซึ้งให้มาก ต้องรีบวิ่งก่อน เดี่ยวค่อยกลับไปกอดพ่อที่บ้าน

ก็ได้ ฉันวิ่งซิกแซกไปมาอย่างชำนาญทาง พอเห็นวิวแล้วตัวเองจะต้องหันพื้นแนวๆ เลยยิ้มออกมาอย่างดีอกดีใจ ^o^ นอกจากนี้จะเป็นคนหน้าตาดีแล้วยังมีหัวสมองอันชาญฉลาดอีกด้วยนะ พลัง!

หน้าฉันกระแทกกับอะไรบางอย่างที่แข็งและใหญ่ประหนึ่งกำแพงเมืองจีน พอเงยหน้าอ้าปากจะดำกลับพบว่าเป็นคนตัวสูงในชุดสูทสีดำ ยืนเอามือกุมเป้าอย่างนอบน้อม

"อย่าคิดหนีเลยครับ"

สุภาพ...

"แต่คุณจะมาเชิญคุณหนูให้ไปกับพวกเราเฉยๆ หวังว่าจะไม่รังเกียจ"

นอบน้อม...

"แต่ถ้ารังเกียจ... พวกเราจะตัดมือของเพื่อนคุณหนูทีละข้างครับ" ชั่วมาก!!

ฉันอ้าปากค้างอย่างทำอะไรไม่ถูก 'ไอ้มะนาวถูกจับตัวไปแล้วเหรอดเนี่ย โถ้เอ๊ย! ละแวกบ้านมันแท้ๆ ดั้นหาทางหนีเอาตัวรอดไม่ได้!

"ถ้าทำแบบนั้นแล้วฉันยังไม่ยอมไปกับพวกคุณอีกล่ะ"

"พวกเราทั้งหมดก็จะพากันไปเผาบ้านคุณหนูครับ"

ฉันถูกเชิญให้ขึ้นไปนั่งบนรถเบนซ์ซีรี่ย์ใหม่ล่าสุด ทันทีที่แก้มก้นสัมผัสกับเบาะนั่ง โอ๊ย อยากรจะเป็นลม ชีวิตของนักเรียนจนๆ อย่างฉัน ได้มีโอกาสนั่งรถหรูๆ แบบนี้ด้วยเหรอดคะเนี่ย TATT ฉันนึกในใจพลางหันไปมองเพื่อนซี้นั่งอยู่ข้างๆ และมันคงลืมหืมตมเหมือนกันว่ากำลังถูกจับเห็นนั่งเปิดปิดไฟบนพาดานรถราวกับว่าพบเห็นสิ่งมหัศจรรย์อันดับที่แปดของโลก

แทบจะเรียกได้ว่าการเดินทางในครั้งนี้เหมือนผู้ใหญ่จากพรรคการเมืองที่ไหนกำลังเดินทาง มีรถนำขบวนด้านหน้าฉันสองคัน ขับตามด้านหลังอีกสามคัน แต่ว่า...พวกเขาจับฉันมาทำไมนะ หรือจะเอาไปขาย!!

"ถึงแล้วครับ"

รถเบนซ์จอดเทียบตรงหน้าคฤหาสน์ซึ่งพอฉันเห็นแล้วอยาก
สลบและฝังตัวอยู่ในเสาบ้าน ไอ้ว พวกเจ้าช่างเป็นเสาทีม่วลาสนาที่สดุ...
รวยมากเลยนะ -O-

"พาพวกเรามาที่นี่ทำไมนะ"

ฉันกับเพื่อนซี้กอดกันกลมดิกและไม่ยอมก้าวขาลงจากรถ แม้จะถูก
เชิญด้วยคนตัวสูงในชุดสูทสีดำคนเดิม

"พวกเรามีเรื่องอะไรจะบอกกับคุณหนู ได้โปรดลงมาจากรถก่อน
เถอะครับ"

"แล้วถ้าไม่ลงล่ะ"

"ทางเราจะฆ่าเพื่อนและครอบครัวของคุณหนูเป็นอันดับแรก"

"TTATT"

ได้ยินแบบนี้... ฉันกับเพื่อนซี้เลยรีบก้าวขาลงจากรถ ก่อนจะเดิน
ตามคนตัวสูงในชุดสูทสีดำที่ไม่ยอมถอดแว่นตาให้เห็นหน้าค่าตาเสียที่
รู้สึกเป็นบุญของฝ่าเท้าตัวเองมากที่ได้เดินเหยียบย่ำบนพื้นกระจกอัน
สวยงาม แล้วดูตรงนั้นสิ! ไฟที่ประดับตามกำแพงสามารถเปลี่ยนสีได้ด้วย
ไอ้ว รวยมาก... เห็นแล้วแทบจะเป็นลม

"เชิญนั่งก่อนครับ"

ฉันถูกเชื้อเชิญให้นั่ง

"แล้วฉันล่ะ" มะนาวหวานเอ๋ยถาม

"ไปไกลๆ ครับ"

"หา"

"ไปไกลๆ ไม่งั้น...ตาย"

"TTATT"

ไอ้มะนาวถูกพาตัวไปยังอีกห้องหนึ่ง ณ จุดตรงนี้ฉันเลยวิเวก
โหวงเหวงอยู่คนเดียวท่ามกลางคนในชุดสูทสีดำสิบกว่าคน มีเพียงคนแก่ๆ
ในชุดสูทสีเทาผาดเนียบนั่นล่ะที่ใส่เสื้อผ้าแปลกกว่าคนอื่นกำลังส่งยิ้มมา
ให้ฉันอย่างอบอุ่น

เจ้าปลาน้อย

"ไม่ต้องกลัว นั่งก่อนเถอะครับ ผมมีเรื่องจะบอกคุณหนู"

"ฉันยังไม่อยากตายนะคะ"

"คุณหนูจะไม่ตายครับ"

"แน่ใจนะคะ"

"แต่ถ้าคุณหนูไม่รับข้อเสนอฉันก็ไม่แน่ครับ"

ข้อเสนออะไรนะ ให้เป็นเมียเก็บ เมียน้อย เมียหลวง เมียเช่า หรืออะไรกัน อะไรก้านนนนน

คุณลุงคนนั้นเปิดกระเป๋าเอกสารแล้วหยิบซองจดหมายสีขาวยื่นให้ฉัน

"เปิดอ่านก่อนครับ หลังจากอ่านจบแล้วผมจะอธิบายเรื่องทุกอย่างรวมทั้งข้อเสนอกที่คุณหนูจะต้องรับ"

ใช้คำว่า 'ต้องรับ' แปลว่าฉันบิดพลิ้วไม่ได้เลยสินะ โธ้ย อยากรจะกีดกันตาย (แต่กลัวไม่ตายและกลายเป็นโบ้แทน) ฉันเปิดซองจดหมายสีขาวนั้นด้วยอาการมือสั่นระริก ลายมือเหมือนหมาเขียนไปชี้ไปแบบนี้ แล้วฉันจะอ่านออกได้ยังไงกัน ฮึ้ย แต่ถ้าไม่พยายามแกะลายมืออ่านฉันอาจจะต้องตาย ฮึ้อๆ ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว TTATT

'ถึงคนที่ได้รับบริจาคหัวใจจากฉัน

ถ้าได้อ่านจดหมายฉบับนี้แปลว่าฉันตายไปแล้ว และคนที่ได้อ่านนอกจากนายสุกรีแล้วคงมีแต่แก...คนที่ได้รับบริจาคหัวใจจากฉันเท่านั้นที่จะได้อ่าน ไม่มีอะไรโรมากรอก แค่อยากรจะบอกว่าเมื่อแกได้หัวใจของฉันไปแล้ว อย่างน้อยควรจะตอบแทนบุญคุณที่ช่วยต่อชีวิตให้ด้วยการสืบทอดเจตนารมณ์ของฉัน แกจะต้องรับผิดชอบและดูแลลูกน้องกว่าหนึ่งพันชีวิตที่กระจายตัวอยู่ทั่วประเทศไทยทั้งหมด และทำให้แกมั่งกรแดงของเรากลายเป็นแกที่ใหญ่ที่สุด ดังที่สุดในเอเชียอาคเนย์ หากไม่รับข้อเสนอละก็ ฉันจะให้ลูกน้องกรีดอกแล้วควักหัวใจของฉันกลับคืนมา ทราบไม่ทราบ!

ไม่รู้จะเขียนอะไรต่อแล้ว ไว้คุยกับนายสุกรีเอาเอง

เจ้าพ่อเอี้ย สามานย์'

หลังจากได้อ่านจดหมาย ฉันก็พอจะรู้แล้วว่าผู้เขียนมันมีนิสัย
ยังไง ตามชื่อของมันนะแหละไม่ต้องตีความให้ยากเลย!! ว่าแต่...คนที่
อ่านจดหมายฉบับนี้คือคนที่ได้รับบริจาคหัวใจจากเขาอย่างนั้นหรือ...

"ไม่จริงมั้ง!"

"จริงครับ"

"รู้หรือว่าฉันพูดถึงเรื่องอะไร"

"รู้ครับ คงตกใจและดีใจมากที่หัวใจของเจ้าพ่อเอี้ย สามานย์มา
อยู่ในร่างกายของคุณหนูตอนนี้ ผมขอแสดงความยินดีด้วยครับ"

"ยินดีกับผิอะไรล่ะ! นี่หรือคนดี บริจาคหัวใจตัวเองให้ฉันแต่กลับ
เขียนจดหมายทวงบุญคุณกันหน้าด้านๆ แม้แต่ลายมือยังไม่มีความปราณี
สายตาดันเลย!"

- ___-++ นี่คือสายตาของเหล่าผู้จงรักภักดีต่อเจ้าพ่อเอี้ย สามานย์

"เอ่อ แต่ยั้งดีที่เขาอุตส่าห์ลงชื่อให้ฉันรู้จักนะคะ แฮะๆ"

เข้าเมืองตาหลิวต้องหลิวตาตามสินะ TTATT

"ครับ หลังจากอ่านจดหมายแล้ว กรุณาฟังสิ่งที่ผมจะพูดต่อไปนี้"

"..."

"คุณหนูคือผู้ที่ได้รับบริจาคหัวใจจากลูกพี่ของเรา หรือเรียก
อีกนัยหนึ่งว่า...คุณหนูเป็นทายาทตามเจตนากรรมของท่าน ดังนั้น
ทุกอย่างที่ท่านเคยเป็นเจ้าของจะตกเป็นของคุณหนูแต่เพียงผู้เดียว"

"หา...ตกเป็นของฉันแต่เพียงผู้เดียว มะ...หมายถึงอะไรบ้าง"

"มรดกที่เป็นเงินสดอยู่ในธนาคาร ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด รวมมูลค่า
กว่าหนึ่งพันเจ็ดร้อยห้าสิบบาทล้านสี่แสนห้าหมื่นสองพันหนึ่งร้อยสิบห้า
บาทห้าสิบบาทจะตกเป็นของคุณหนูโดยชอบธรรม"

"หา...พันกว่าล้าน... =()="

"และลูกน้องกว่าพันคนจะตกอยู่ในความรับผิดชอบของคุณหนูด้วยครับ"

"ไม่จริง"

"จริงครับ"

"ฉันเป็นคนดีนะ...ฉันไม่เอาของใคร..."

เกิดมาฉันไม่เคยเอาของใครเลย ไม่ว่าจะขนม นม เนย เงิน ฉันไม่เคยขโมยหรือฉวยโอกาสเอามาเป็นของของตัวเอง เพราะพ่อสอนเสมอว่าฉันจะต้องเป็นกุลสตรีไทยที่งดงามและแสนดี ทว่าพวกเขาเห็นฉันเป็นคนยังงั้นเนีย บ้าเงินใช่ไหม!!

"ดูถูกกันมากเกินไปแล้วนะ เห็นฉันเป็นคนยังงั้นเนีย ใครให้เงินแล้วก็รับอย่างนั้นแหละ"

"คุณหนูจะไม่รับเหรอครับ"

"รับสิคะ!!"

คนให้เงินจะไม่รับได้ไง จริงไหมล่ะ ---

ทุกคนในห้องต่างปรบมืออย่างชอบใจที่ฉันตัดสินใจได้รวดเร็ว ประหนึ่งชีปนาวุธของสหรัฐฯ ที่ยิงใส่อิรัก

"ตอนแรกนึกว่าคุณหนูจะทำใจรับข้อเสนอเหล่านี้ไม่ได้เสียอีก ดีครับ พวกเราปลาบปลั้มมาก นั่นแสดงว่าพวกเรา มีหัวหน้าคนใหม่เป็นตัวเป็นตนแล้ว ว่าแต่...คุณหนูมีชื่อว่าอะไรครับ จะได้เรียกกันถูก"

"ป๊อกก็คะ เรียก 'ก๊' เฉยๆ ก็ได้นะ"

"ไม่มีชื่อเงินเหรอครับ"

"ไม่มีคะ... แต่จะให้มีก็ได้นะ"

"ครับ ชื่ออะไรครับ จะได้บอกต่อๆ กันไป"

"ส่องกระจงมองตัวเองมานาน มีหลายคนชอบทักว่าฉันหน้าเหมือนใครคนหนึ่ง และฉันคิดว่าจะใช้ชื่อนี้แหละ"

"ชื่ออะไรครับ"

"เซียวเหล่งนึ่ง"